

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

1Q84

ΒΙΒΛΙΟ

II

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ - 19η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **1Q84 – ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **いちきゅうはちよん**

Από τις Εκδόσεις Shinchosha, Τόκιο 2009

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Haruki Murakami

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Αργυράκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Haruki Murakami, 2009

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Noma Bar/Dutch Uncle

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2012

Δωδέκατη ανατύπωση: Οκτώβριος 2020, 19η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-496-833-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-960-496-834-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

JAPAN FOUNDATION 国際交流基金

Η παρούσα έκδοση πραγματοποιήθηκε με τη συμβολή του Japan Foundation.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

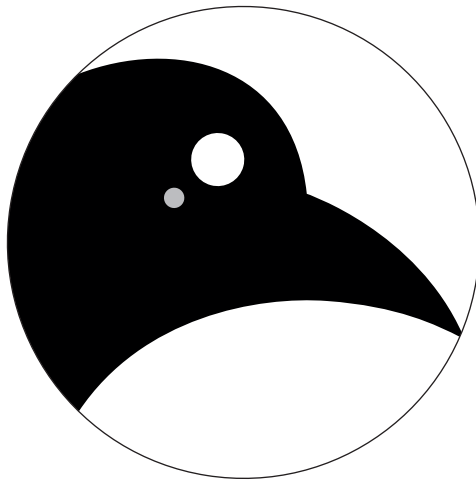
13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

1 Q84

ΒΙΒΛΙΟ

2

Μετάφραση από τα ιαπωνικά: Μαρία Αργυράκη

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΙΟΥΛΙΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Αομάμε

Η ΠΙΟ ΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΟΛΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μολονότι κανένα σημάδι δεν έδειχνε ακόμη επισήμως το τέλος της εποχής των βροχών, ένας ήλιος μεσοκαλόκαιρου στον καταγάλανο ουρανό έλουζε άπλετα τη γη. Έπειτα από πολύ καιρό, οι ιτιές με το καινούργιο και πλούσιο φύλλωμά τους έριχναν στο δρόμο έναν πυκνό ίσκιο που αργοσάλευε.

Ο Ταμάρου υποδέχτηκε την Αομάμε στην είσοδο. Φορούσε σκούρο καλοκαιρινό κοστούμι, άσπρο πουκάμισο και μονόχρωμη γραβάτα. Στο πρόσωπό του δε φαινόταν ούτε ένας κόμπος ιδρώτα. Η Αομάμε παραξενευόταν πάντα που ένας τόσο μεγάλος άνθρωπος άντρας δεν ιδρώνει όση ζέστη κι αν έκανε.

Μόλις την είδε, ένευσε ελαφρά, τη χαιρέτησε ψελλίζοντας κάτι ακατάληπτο και δεν ξανάνοιξε το στόμα του. Δεν έπιασαν το ψιλό κουβεντολόι που συνήθιζαν. Οδήγησε την Αομάμε στην Κυρία, που την περίμενε, προχωρώντας πρώτος στον μακρύ διάδρομο, χωρίς να κοιτάζει πίσω του. Η Αομάμε μάντεψε πως ο Ταμάρου δεν είχε όρεξη για κουβέντες με κανέναν, ίσως γιατί είχε χάσει το σκυλί. Στο τηλέφωνο της είχε πει: «Χρειαζόμαστε ένα καινούργιο σκυλί να μας φυλάει», λες και μιλούσε αδιάφορα για τον καιρό, αλλά ακόμη κι εκείνη καταλάβαινε πως έκρυβε τα πραγματικά του συναισθήματα. Λάτρευε το θηλυκό λυκόσκυλο με το οποίο χρόνια τώρα είχαν αναπτύξει μια ζεστή και αμοιβαία επικοινωνία. Είχε εκλάβει τον ανεξήγητα ξαφνικό θάνατο της σκύλας ως προσωπική προσβολή και πρόκληση.

Καθώς η Αομάμε κοιτούσε τη φαρδιά σαν σχολικό μαυροπίνακα και σιωπηλή πλάτη του Ταμάρου, μπορούσε εύκολα να φαίνεται το θυμό που σιγόβραζε μέσα του.

Ο Ταμάρου άνοιξε την πόρτα του σαλονιού, πέρασε μέσα την Αομάμε και στάθηκε στο άνοιγμα της πόρτας περιμένοντας τις οδηγίες της Κυρίας.

«Δε θα χρειαστούμε τίποτα να πιούμε για την ώρα», του είπε η Κυρία.

Ο Ταμάρου ένευσε σιωπηλά και έκλεισε σιγανά την πόρτα, αφήνοντας τις δυο γυναίκες στο δωμάτιο. Η Αομάμε είδε στο τραπεζάκι δίπλα στην πολυθρόνα της Κυρίας μια κοινή, συνηθισμένη γυάλα όπου κολυμπούσαν δύο κόκκινα χρυσόψαρα γύρω από το απαραίτητο πράσινο φύκι που αιωρούνταν στο νερό. Είχε επισκεφτεί πολλές φορές το ευρύχωρο και όμορφο σαλόνι της Κυρίας, πρώτη φορά όμως έβλεπε τα χρυσόψαρα. Ένωσε δροσερές ριπές αέρα να χαϊδεύουν την επιδερμίδα της. Μάλλον έρχονταν από το κλιματιστικό που δούλευε σε χαμηλή ένταση. Σε ένα βάζο, τρία μεγάλα άσπρα κρινα έγεργναν τα κεφαλάκια τους βαριά, σαν ζωάκια από χώρα εξωτική, βυθισμένα σε διαλογισμό.

Η Κυρία της έγενεψε να καθίσει στον καναπέ. Το παράθυρο που κοίταζε στον κήπο είχε τις άσπρες δαντελένιες κουρτίνες του κλειστές, το απογευματινό φως του καλοκαιριάτικου ήλιου όμως έπεφτε μέσα έντονο, κάνοντας το πρόσωπο της Κυρίας να δείχνει ασυνήθιστα κουρασμένο. Είχε σωριαστεί στη μεγάλη πολυθρόνα και στηρίζε αδύναμα το πιγούνι της στο λεπτό της χέρι. Τα μάτια της είχαν τραβηχτεί μέσα στις κόγχες τους, οι ρυτίδες στο λαιμό της είχαν πληθύνει, τα χείλη της φαίνονταν πανιασμένα και οι άκρες των μακριών φρυδιών της είχαν πέσει ελαφρά, σαν να είχαν παραιτηθεί από τον αγώνα ενάντια στη βαρύτητα. Στο δέρμα της φαίνονταν ένα σωρό κηλίδες σαν από άσπρη σκόνη, ίσως εξαιτίας μιας χαμηλής λειτουργίας του κυκλοφορικού της. Έδειχνε σαν να είχε γεράσει πέντε-έξι χρόνια από την τελευταία φορά που την είχε δει και έδινε την εντύπωση πως δεν την ένοιαζε καθόλου. Πολύ ασυνήθιστο για την Κυρία. Αν μη τι άλλο, όταν την επισκεπτόταν η Αομάμε, έκανε κάθε προσπά-

θεια να φροντίζει την εμφάνισή της, να επιδεικνύει στο έπακρο την εσωτερική της ενέργεια, να στέκεται ευθυτενής, να ελέγχει την έκφρασή της και να καμουφλάρει κάθε σημάδι γήρανος – μια προσπάθεια που πάντα στεφόταν με αξιοπρόσεκτη επιτυχία.

Πολλές αλλαγές στο σπίτι σήμερα, σκέφτηκε η Αομάμε. Ακόμη και το φως στο δωμάτιο έχει άλλο χρώμα. Κι αυτή η αταίριαστη κοινότυπη γυάλα με τα χρυσόψαρα μέσα στο ψηλοτάβανο δωμάτιο, γεμάτο παλιά κομφοτεχνήματα...

Η Κυρία έμεινε για λίγο σιωπηλή. Με το πιγούνι στηριγμένο στο χέρι και τον αγκώνα στο μπράτσο της πολυθρόνας, είχε καρφώσει τα μάτια της κάπου στο κενό, δίπλα από την Αομάμε. Εκείνη ήξερε ότι δεν υπήρχε τίποτα στον αέρα εκεί όπου κοίταζε η Κυρία, ότι απλώς χρειαζόταν ένα προσωρινό σημείο για το βλέμμα της.

«Διψάς;» τη ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Όχι», απάντησε η Αομάμε.

«Έχει λίγο παγωμένο τσάι εκεί. Άμα θέλεις, βάλε ένα ποτήρι».

Η Κυρία της έδειξε το βοηθητικό τραπεζάκι κοντά στην πόρτα. Πάνω υπήρχε μια καράφα τσάι με λεμόνι και παγάκια και δίπλα τρία ποτήρια από ταγιαρισμένο κρύσταλλο σε τρία διαφορετικά χρώματα.

«Σας ευχαριστώ», απάντησε η Αομάμε, αλλά συνέχισε να κάθεται στην ίδια θέση, περιμένοντας ν' ακούσει τι είχε να της πει η Κυρία.

Η Κυρία έμεινε και πάλι σιωπηλή για λίγη ώρα. Κάτι ήθελε να της πει, αλλά αν το εξέφραζε με λόγια, τα γεγονότα που θα έβαζε σε προτάσεις θα έπαιρναν μιαν ακόμη πιο πραγματική υπόσταση και ήθελε να κερδίσει λίγο περισσότερο χρόνο. Αυτό το νόημα είχε προφανώς η σιωπή της. Κοίταξε τη γυάλα με τα χρυσόψαρα δίπλα της. Και μετά, σαν να συμβιβάστηκε, εστίασε σιγά σιγά το βλέμμα της στο πρόσωπο της Αομάμε. Είχε ενώσει τα χεϊλή της σε μια ευθεία γραμμή και είχε φροντίσει να ανασηκώσει τις δυο άκρες τους.

«Σου είπε ο Ταμάρου ότι το σκυλί που φύλαγε τον Ξενώνα πέθανε, σωστά; Με ανεξήγητο τρόπο».

«Ναι».

«Στη συνέχεια, η Τσουμπάσα εξαφανίστηκε».

Η Αομάμε συνοφρυώθηκε ελαφρά. «Εξαφανίστηκε;»

«Έγινε άφαντη, μάλλον τη νύχτα. Σήμερα το πρωί έλειπε».

Η Αομάμε σούφρωσε τα χείλη της και έψαξε για κάτι που θα μπορούσε να πει. Δε βρήκε τα κατάλληλα λόγια αμέσως. «Ναι, αλλά... απ' ό,τι μου είχατε εξηγήσει την προηγούμενη φορά, η Τσουμπάσα κοιμόταν μαζί με μια γυναίκα, στο ίδιο δωμάτιο... για μεγαλύτερη ασφάλεια...»

«Ναι, πράγματι. Η γυναίκα όμως λέει πως κοιμήθηκε πιο βαριά απ' ό,τι συνήθως και δεν πήρε είδηση την εξαφάνισή της. Τα χαράματα η Τσουμπάσα έλειπε από το κρεβάτι της».

«Το λυκόσκυλο πέθανε και την επόμενη μέρα η Τσουμπάσα εξαφανίστηκε», επανέλαβε η Αομάμε θέλοντας να σιγουρευτεί για τη σειρά των γεγονότων.

Η Κυρία ένευσε καταφατικά. «Δεν είμαι σίγουρη ακόμη αν τα δύο περιστατικά συνδέονται με κάποιο τρόπο. Πιστεύω όμως πως κάποια σχέση πρέπει να υπάρχει μεταξύ τους».

Τα μάτια της Αομάμε έπεσαν στη γυάλα με τα χρυσόψαρα. Η Κυρία, σαν να ακολουθούσε το βλέμμα της, γύρισε και κοίταξε κι εκείνη. Τα δυο χρυσόψαρα κολυμπούσαν στη γυάλινη λιμνούλα τους ανέμελα, κουνώντας ανεπαίσθητα κάποια περρύγια. Η παράξενη διάθλαση του καλοκαιριατικού φωτός στη γυάλα δημιουργούσε τη μυστηριώδη οφθαλμαπάτη πως κοιτούσε μian άβυσσο στη θάλασσα.

«Τα αγόρασα για την Τσουμπάσα», είπε η Κυρία, λες και προσπαθούσε να δικαιολογηθεί, με τα μάτια καρφωμένα στην Αομάμε. «Είχε ένα πανηγυράκι σε κάποιο δρόμο του Αζάμπου και πήγαμε μια βόλτα εκεί με την Τσουμπάσα. Σκέφτηκα πως δεν της έκανε καλό να μένει συνέχεια κλεισμένη στο σπίτι. Ήρθε και ο Ταμάρου μαζί μας φυσικά. Εκεί ψωνίσαμε τη γυάλα με τα χρυσόψαρα, από έναν υπαίθριο πωλητή. Το παιδί είδε τα ψάρια και ξετρελάθηκε. Τα έβαλε στο δωμάτιό του και τα χάζεψε όλη μέρα. Τα έφερα εδώ γιατί έφυγε. Κι εγώ το ίδιο κάνω τώρα, κάθομαι και τα χαζεύω. Το περίεργο είναι πως δε βαριέμαι κιόλας! Πο-

τέ μου δεν είχα μείνει έτσι κολλημένη να χαζεύω χρυσόψαρα».

«Έχετε κάποια ιδέα πού μπορεί να πήγε η Τσουμπάσα;» ρώτησε η Αομάμε.

«Καμία απολύτως», αποκρίθηκε η Κυρία. «Δεν έχει κανένα συγγενή και, απ' ό,τι ξέρω, δεν έχει πού να πάει».

«Μήπως την πήραν διά της βίας;»

Η Κυρία έκανε μια κοφτή νευρική κίνηση με το κεφάλι, σαν να ήθελε να διώξει ένα αόρατο μυγάκι. «Όχι, απλώς έφυγε. Κανείς δεν την πήρε διά της βίας. Αν είχε γίνει κάτι τέτοιο, κάποιος γύρω της θα είχε ξυπνήσει. Οι γυναίκες εκεί κοιμούνται ελαφρά. Πιστεύω πως η Τσουμπάσα αποφάσισε μόνη της να φύγει. Κατέβηκε αθόρυβα τη σκάλα, ξεκλείδωσε σιγανά την εξώθυρα, άνοιξε και βγήκε. Σαν να βλέπω τη σκηνή μπροστά στα μάτια μου. Το σκυλί δε γάβγισε, αφού είχε πεθάνει το προηγούμενο βράδυ. Και η Τσουμπάσα δεν άλλαξε ρούχα. Τα άφησε όπως ήταν διπλωμένα και έφυγε με τις πιτζάμες της. Δεν πρόκει να είχε καθόλου χρήματα πάνω της».

Η Αομάμε έκανε έναν ακόμη εντονότερο μορφασμό. «Μόνη της, όπως ήταν, με τις πιτζάμες;»

Η Κυρία ένευσε καταφατικά. «Ναι. Μα πού μπορεί να έχει πάει ένα δεκάχρονο κορίτσι με πιτζάμες, χωρίς καθόλου χρήματα, μες στη νύχτα; Ξεπερνάει κάθε λογική. Πάντως, δεν ξέρω γιατί, αλλά δεν το βρίσκω καθόλου περίεργο. Μη σου πω ότι τώρα έχω ακόμη και την αίσθηση ότι έγινε εκείνο που έπρεπε να γίνει. Γι' αυτό και δεν ψάχνω καν να βρω πού πήγε. Δεν κάνω τίποτα, απλώς κάθομαι εδώ και χαζεύω τα χρυσόψαρα».

Κοίταζε τη γυάλα με τα χρυσόψαρα καθώς μιλούσε. Μετά ξαναγύρισε προς την Αομάμε.

«Ξέρω πως δεν έχει νόημα να ψάξω να τη βρω ετούτη τη στιγμή. Εκεί που πήγε δεν μπορούμε να τη βρούμε».

Μόλις τέλειωσε, τράβηξε το χέρι κάτω από το πιγούνι της και άφησε έναν αναστεναγμό που συσσωρευόταν μέσα της για ώρες. Ένωσε τα χέρια της πάνω στα γόνατά της.

«Γιατί όμως έφυγε;» ρώτησε η Αομάμε. «Αφού δεν είχε πού να πάει και ήταν ασφαλής στον Ξενώνα».

«Δεν ξέρω το λόγο. Έχω όμως την εντύπωση πως ο θάνατος του σκυλιού τής έδωσε την αφορμή. Το είχε αγαπήσει από την πρώτη στιγμή, κι εκείνο επίσης τη λάτρευε. Ήταν σαν δυο καλά φιλαράκια. Γι' αυτό και η Τσουμπάσα έπαθε σοκ όταν πέθανε το σκυλί, και μάλιστα με τέτοιο βάρβαρο και ανεξήγητο τρόπο. Είναι φυσικό. Όλοι σοκαρίστηκαν στο σπίτι. Τώρα όμως που το σκέφτομαι, η δολοφονία του σκύλου πρέπει να ήταν ένα μήνυμα με αποδέκτη την Τσουμπάσα».

«Μήνυμα;»

«Ναι, ότι δεν μπορεί να μείνει άλλο εδώ, ότι ξέρουν πού κρύβεται, ότι πρέπει να φύγει. Και πως αν δεν το κάνει, οι άνθρωποι γύρω της θα πάθουν ακόμη μεγαλύτερο κακό».

Τα δάχτυλα της Κυρίας πάνω στα γόνατά της μετρούσαν τις μικρές υποδιαίρεσεις ενός φανταστικού χρόνου. Η Αομάμε την περιέμενε να συνεχίσει.

«Μάλλον κατάλαβε το μήνυμα και έφυγε μόνη της. Δε νομίζω ότι έφυγε επειδή το ήθελε. Έπρεπε να φύγει, μολονότι ήξερε πως δεν είχε πού να πάει. Όταν το σκέφτομαι, πάω να τρελαθώ. Ένα δεκάχρονο κορίτσι ν' αναγκαστεί να πάρει τέτοια απόφαση!»

Η Αομάμε σκέφτηκε να απλώσει το χέρι της και να πιάσει εκείνο της Κυρίας, αλλά δεν το έκανε. Η Κυρία δεν είχε τελειώσει ακόμη.

«Δε χρειάζεται να σου πω πόσο μ' έχει πειράξει», συνέχισε. «Νιώθω σαν να μου έχουν ξεριζώσει ένα κομμάτι του εαυτού μου, γιατί σκόπευα να την υιοθετήσω επισήμως, να την έχω σαν δικό μου παιδί. Ήξερα βέβαια πως δε θα ήταν και τόσο εύκολο. Το ήθελα όμως πολύ, μολονότι γνώριζα τις δυσκολίες. Αν δεν τα κατάφερα, δε θα μπορούσα βέβαια να κατηγορήσω κανέναν, αλλά για να σου πω την αλήθεια, το τίμημα είναι βαρύ σε αυτή την ηλικία».

«Ναι», συμφώνησε η Αομάμε, «αλλά η Τσουμπάσα μπορεί σήμερα-αύριο να ξαναγυρίσει ξαφνικά. Αφού δεν έχει ούτε χρήματα ούτε πού να πάει».

«Μακάρι να μπορούσα να το πιστέψω, αλλά δε θα γίνει έτσι», αντιγύρισε η Κυρία εντελώς άχρωμα. «Μπορεί να είναι μόνο δέκα

χρονών, έχει όμως ένα δικό της τρόπο να σκέφτεται και πήρε την απόφαση να φύγει. Δεν τη βλέπω να γυρνάει από μόνη της».

«Με συγχωρείτε ένα λεπτό», είπε η Αομάμε και σηκώθηκε, πήγε στο βοηθητικό τραπέζακι κοντά στην πόρτα και γέμισε το πράσινο ποτήρι από ταγιαρισμένο κρύσταλλο με παγωμένο τσάι. Δε διψούσε ιδιαίτερα, αλλά σηκώθηκε για να κάνει μια παύση, να αποφορτίσει την κουβέντα. Γύρισε στον καναπέ, ήπια μια γουλιά κι έβαλε το ποτήρι στο τραπέζακι δίπλα της.

«Αυτά είχα να σου πω για την Τσουμπάσα», συνέχισε η Κυρία μόλις η Αομάμε βολεύτηκε και πάλι στη θέση της. Τέντωσε το κεφάλι και έπλεξε τα χέρια της μπροστά, σαν να έβαζε μιαν άνω τελεία στα συναισθήματά της.

«Θα σου μιλήσω τώρα για το Σακιγκάκε και τον Αρχηγό. Θα σου πω τι έμαθα, μια και γι' αυτό κυρίως σε κάλεσα σήμερα εδώ. Εκ του αποτελέσματος βέβαια έχει σχέση και με την Τσουμπάσα».

Η Αομάμε ένευσε καταφατικά. Εξάλλου, το είχε φανταστεί και η ίδια.

«Οφείλουμε να κανονίσουμε τον Αρχηγό, όπως σου είχα πει. Πρέπει δηλαδή να τον μεταφέρουμε στον Άλλο Κόσμο. Όπως ξέρεις, το χούι του είναι να βιάζει δεκάχρονα κορίτσια: όλα πριν από την πρώτη τους περίοδο. Για να δικαιολογεί τις πράξεις του, έχει φτιάξει μια δική του θρησκεία και εκμεταλλεύεται το σύστημα της θρησκευτικής οργάνωσής του. Το έψαξα όσο μπορούσα πιο ενδελεχώς. Ανέθεσα την έρευνα στον κατάλληλο σύνδεσμο και πλήρωσα κάποιο χρηματικό ποσό. Δεν ήταν εύκολο. Κόστισε πολύ περισσότερο απ' ό,τι φανταζόμουν. Τέλος πάντων, για να μη σ' τα πολυλογώ, κατορθώσαμε να εξακριβώσουμε τα στοιχεία των τεσσάρων κοριτσιών που φέρεται να έχει βιάσει ως τώρα. Το τέταρτο στη σειρά ήταν η Τσουμπάσα».

Η Αομάμε πήρε το ποτήρι με το παγωμένο τσάι και ήπια μια γουλιά. Ήταν τελείως άνοστο, λες και είχε στο στόμα της ένα κομμάτι βαμβάκι που απορροφούσε κάθε γεύση.

«Δεν ξέρουμε ακόμη όλες τις λεπτομέρειες, αλλά τουλάχιστον δύο από αυτά τα κορίτσια εξακολουθούν να μένουν στο χώρο

της θρησκευτικής οργάνωσης», συνέχισε η Κυρία. «Μάθαμε ότι υπηρετούν τον Αρχηγό σαν προσωπικές του ιέρειες. Δεν εμφανίζονται στους απλούς πιστούς. Δεν ξέρουμε αν μένουν στην οργάνωση με τη θέλησή τους ή επειδή δεν μπορούν να δραπέτεύσουν. Ούτε έχουμε ξεκαθαρίσει αν συνεχίζουν να έχουν σεξουαλικές σχέσεις με τον Αρχηγό. Πάντως, φαίνεται πως ζουν μαζί του, σαν οικογένεια. Οι απλοί πιστοί δεν έχουν πρόσβαση στα διαμερίσματα του Αρχηγού. Πολλά από τα στοιχεία είναι ακόμη τυλιγμένα σ' ένα πέπλο μυστηρίου».

Τα κρυστάλλινα ταγιαρισμένα τοιχώματα του ποτηριού πάνω στο τραπέζακι είχαν αρχίσει να ιδρώνουν. Η Κυρία έκανε μια παύση για να πάρει ανάσα και πρόσθεσε:

«Ένα ξέρουμε σίγουρα: το πρώτο από τα τέσσερα θύματά του ήταν η ίδια του η κόρη».

Η Αομάμε έκανε άλλον ένα μορφασμό. Οι μύες του προσώπου της κινήθηκαν αυτόματα και το πρόσωπό της παραμορφώθηκε έντονα. Ήθελε κάτι να πει, αλλά η φωνή της δεν μπορούσε να σχηματίσει λέξεις.

«Αλήθεια σου λέω», είπε η Κυρία. «Πιστεύουν πως το πρώτο κορίτσι που βίασε ήταν η κόρη του η ίδια. Πριν από επτά χρόνιά, όταν το κορίτσι ήταν δέκα χρονών».

Η Κυρία σήκωσε το ακουστικό του εσωτερικού τηλεφώνου και ζήτησε από τον Ταμάρου να τους φέρει ένα μπουκάλι σέρι και δύο ποτήρια. Μια παγερή σιωπή έπεσε καθώς περίμεναν, βάζοντας σε τάξη τις σκέψεις τους. Ο Ταμάρου ήρθε κρατώντας το δίσκο με ένα σφραγισμένο μπουκάλι σέρι και δυο φινετσάτα κρυστάλλινα ποτήρια. Ακούμπησε το δίσκο στο τραπέζι και αφαίρεσε το πώμα του μπουκαλιού με μία αποφασιστική κίνηση ακριβείας, σαν να έστριβε το λαϊμό κότας. Σέρβισε το σέρι με έναν κελαρυστό ήχο. Μόλις η Κυρία του έκανε νόημα με το κεφάλι, εκείνος υποκλίθηκε ελαφρά και έφυγε αθόρυβα από το δωμάτιο, χωρίς να ανοίξει το στόμα του, όπως πάντα.

Τελικά, τον Ταμάρου δεν τον πλήγωσε μόνο η ιστορία με το σκυλί, σκέφτηκε η Αομάμε, αλλά και η εξαφάνιση του κοριτσιού,

που ήταν τόσο πολύτιμο για την Κυρία του. Δεν ήταν ακριβώς δική του η ευθύνη. Εξάλλου, ο Ταμάρου δεν έμενε μέσα τα βράδια. Αν δεν είχε δουλειά, γύριζε να κοιμηθεί σπίτι του, δέκα λεπτά απόσταση με τα πόδια. Και η δολοφονία του σκυλιού και η εξαφάνιση του κοριτσιού είχαν γίνει τη νύχτα, όταν εκείνος έλειπε. Δε θα μπορούσε να τα αποτρέψει. Η δουλειά του ήταν να φυλάει την Κυρία και την Οικία της Κλαίουσας, όχι τον Ξεώνα που βρισκόταν έξω από το χώρο. Πάντως, ο ίδιος εξέλαβε τα γεγονότα σαν προσωπική αβλεψία, σαν ασυγχώρητη προσβολή της τιμής του.

«Είσαι έτοιμη να αναλάβεις τον άντρα που λέγαμε;» ρώτησε την Αομάμε η Κυρία.

«Πανέτοιμη», δήλωσε εκείνη.

«Δε θα είναι εύκολη δουλειά», εξήγησε η Κυρία. «Βεβαίως, καμιά δουλειά που σου ζήτησα ως τώρα δεν ήταν εύκολη. Τούτη τη φορά όμως είναι *ιδιαίτερα δύσκολη*. Από την πλευρά μου, θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου, αλλά δεν είμαι σίγουρη μέχρι ποιο σημείο μπορώ να εγγυηθώ την προσωπική σου ασφάλεια».

«Κατανοητό».

«Όπως σου έχω πει, δε θέλω να σε στέλνω σε επικίνδυνες αποστολές. Για να είμαι ειλικρινής όμως, τούτη τη φορά δεν έχω άλλη επιλογή».

«Δε με πειράζει», απάντησε η Αομάμε. «Δεν επιτρέπεται να αφήσουμε αυτόν τον άντρα να περιφέρεται ζωντανός στον κόσμο».

Η Κυρία πήρε το σέρι της και ήπιε μια μικρή γουλιά, σαν να έγλειφε το ποτήρι. Μετά κοίταξε για λίγη ώρα τα χρυσόψαρα.

«Από παλιά μου άρεσε το σέρι σε θερμοκρασία δωματίου τα καλοκαιρινά απογεύματα. Δε μ' αρέσουν τα παγωμένα ποτά όταν κάνει ζέστη. Μόλις πιω λίγο, πλαγιαίζω. Ούτε καταλαβαίνω για πότε με παίρνει ο ύπνος. Όταν ξυπνώ, έχει ήδη δροσίσει. Έτσι θέλω να φύγω από τη ζωή όταν έρθει εκείνη η ώρα. Να πιω το σέρι μου ένα ζεστό καλοκαιριάτικο απόγευμα, να ξαπλώσω στον καναπέ, να αποκοιμηθώ χωρίς να το καταλάβω και να μην ξυπνήσω ποτέ».

Η Αομάμε πήρε το ποτήρι της και ήπιε λίγο. Δεν της άρεσε

το σέρι. Ήθελε όμως κάτι να πει. Και αντίθετα με το παγωμένο τσάι, αυτό τουλάχιστον είχε μια γεύση. Ένωθε την επιθετικότητα του αλκοόλ στη γλώσσα της.

«Θέλω να μου απαντήσεις με ειλικρίνεια», είπε η Κυρία. «Φοβάσαι το θάνατο;»

Η Αομάμε δε χρειάστηκε πολύ χρόνο για να απαντήσει. «Όχι ιδιαίτερα. Σε σύγκριση με το φόβο που νιώθω ζώντας ως Αομάμε...»

Ένα αμυδρό χαμόγελο φάνηκε να ξαναζωντανεύει λίγο την Κυρία. Τα χείλη της ανέκτησαν τη ζωηράδα τους. Ίσως η κουβέντα με την Αομάμε να ήταν ένα καλό ερέθισμα. Ή μπορεί το ελάχιστο εκείνο σέρι να είχε κάνει τη δουλειά του.

«Αν θυμάμαι καλά, είσαι ερωτευμένη με κάποιον».

«Ναι, αλλά οι πιθανότητες να είμαστε μαζί αγγίζουν απείρως το μηδέν».

Η Κυρία μισόκλεισε τα μάτια της. «Για ποιο λόγο συγκεκριμένα πιστεύεις πως δε θα είστε μαζί;»

«Για κανέναν ιδιαίτερα», αποκρίθηκε η Αομάμε. «Πέραν του ότι είμαι αυτή που είμαι».

«Δηλαδή, δε σκοπεύεις να κάνεις κάποια κίνηση».

Η Αομάμε κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Για μένα μετράει πάνω απ' όλα ότι τον θέλω από τα τρίοβαθα της ψυχής μου».

Η Κυρία την κοίταξε για λίγη ώρα σαν να τη θαύμαζε. «Πολύ ξεκάθαρη η σκέψη σου».

«Αναγκαστικά», απάντησε η Αομάμε. Έφερε το ποτήρι με το σέρι στα χείλη της, έτσι για τους τύπους. «Όχι πως μ' αρέσει δηλαδή».

Το δωμάτιο γέμισε πάλι για λίγο με σιωπή. Τα κρίνα συνέχιζαν να γέρνουν από τη μία πλευρά και τα χρυσόψαρα να κολυμπούν στις διαθλάσεις του καλοκαιριατικού φωτός.

«Ενδέχεται να σου κανονίσω μια συνάντηση με τον Αρχηγό», συνέχισε η Κυρία. «Δεν είναι εύκολο. Θα πάρει χρόνο μάλλον. Αλλά τελικά θα το πετύχω. Έχω αυτή τη δυνατότητα. Όταν γίνει, εσύ θα κάνεις ό,τι κάνεις πάντα. Μόνο που ετούτη τη φορά πρέπει να εξαφανιστείς μόλις τελειώσεις. Θα χρειαστεί να κά-

νεις μια πλαστική επέμβαση στο πρόσωπο. Και βέβαια ν' αφήσεις τη δουλειά σου και να φύγεις μακριά. Ν' αλλάξεις όνομα, να γίνεις κάποια άλλη. Οποσδήποτε θα λάβεις μια πολύ γενναία αμοιβή. Ό,τι άλλο χρειαστεί, θα το αναλάβω εγώ. Πώς τα ακούς όλα αυτά;»

«Όπως σας είπα και τις προάλλες», αποκρίθηκε η Αομάμε, «δεν έχω κάτι το σημαντικό να χάσω. Δε μ' ενδιαφέρει τίποτα, ούτε η δουλειά μου, ούτε το όνομά μου, ούτε η ζωή μου στο Τόκιο. Δεν έχω καμία αντίρρηση στην πρότασή σας.»

«Ούτε που θα αλλάξεις το πρόσωπό σου;»

«Άμα είναι για καλύτερα...»

«Θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό, μέσα σε λογικά πλαίσια βέβαια.»

«Και με την ευκαιρία, θα μπορούσα να κάνω και μια προσθετική στήθους!»

Η Κυρία ένευσε καταφατικά. «Ίσως είναι καλή ιδέα. Θέλω να πω, καλή προκειμένου να μη σε αναγνωρίζουν.»

«Αστειεύομαι», έκανε η Αομάμε μαλακώνοντας λίγο την έκφρασή της. «Δεν καμαρώνω ιδιαίτερα για το στήθος μου, αλλά δε με πειράζει να το αφήσω ως έχει. Εξάλλου, είναι ελαφρύ στο κουβάλημα και επιπλέον δε θα μπω στον κόπο να αγοράσω άλλο μέγεθος σουτιέν!»

«Από σουτιέν σου αγοράζω εγώ όσα θες!»

«Κι αυτό αστεία το είπα!»

Η Κυρία χαμογέλασε. «Με συγχωρείς! Είναι που δεν έχω συνηθίσει να σε ακούω ν' αστειεύεσαι.»

«Δεν έχω αντίρρηση για την πλαστική επέμβαση», τόνισε η Αομάμε. «Δε με είχε απασχολήσει ως σήμερα, αλλά τώρα που μου το λέτε, δεν έχω λόγο ν' αρνηθώ. Δεν τρελαίνομαι για το πρόσωπό μου κι ούτε ξέρω κάποιον άλλο που να του αρέσει.»

«Θα χάσεις όμως και τις φίλες σου.»

«Δεν έχω φίλες», αποκρίθηκε η Αομάμε. Και μετά σκέφτηκε την Αγιούμι: *Μπορεί να στεναχωρηθεί αν εξαφανιστώ ξαφνικά. Ή να νιώσει προδομένη. Η Αομάμε όμως δυσκολευόταν να την αποκαλέσει «φίλη» ήδη από το ξεκίνημα της γνωριμίας*

τους. Ήξερε πως έπαιζε με τη φωτιά πιάνοντας φιλίες με μίαν αστυνομικό.

«Εγώ είχα δύο παιδιά», είπε η Κυρία. «Ένα αγόρι και την τρία χρόνια μικρότερη αδελφή του. Η κόρη μου πέθανε. Αυτοκτόνησε όπως σου έχω ξαναπεί. Δεν έκανε παιδιά. Με το γιο μου έχουμε περάσει από διάφορες καταστάσεις και δε μιλιόμαστε εδώ και πολύ καιρό. Έχω να δω τα τρία εγγόνια μου χρόνια τώρα. Όταν πεθάνω, όλη μου η περιουσία θα πάει στο μοναχολόγιο μου και στα τρία παιδιά του. Σχεδόν αυτομάτως. Οι διαθήκες δεν έχουν πια την ίδια ισχύ όπως παλιά. Πάντως, τώρα έχω αρκετά χρήματα στη διάθεσή μου. Αν τα καταφέρεις με αυτή τη δουλειά, θέλω να σου δώσω ένα μεγάλο μέρος από το ποσό που διαθέτω. Μη με παρεξηγήσεις, δεν πάω να σ' εξαγοράσω. Το κάνω μόνο και μόνο γιατί σε θεωρώ κόρη μου. Μακάρι να ήσουν κόρη μου και στην πραγματικότητα!»

Η Αομάμε την κοίταζε ήρεμα. Η Κυρία, λες και το θυμήθηκε ξαφνικά, ακούμπησε το ποτήρι με το σέρι στο τραπέζακι. Γύρισε το κεφάλι πίσω της να κοιτάξει τα άσπρα γυαλιστερά πέταλα των κρίνων, απόλαυσε την πλούσια ευωδιά τους και ξαναγύρισε προς την Αομάμε.

«Όπως σου είπα και προηγουμένως, σκεφτόμουν να υιοθετήσω την Τσουμπάσα. Δυστυχώς, όμως, η Τσουμπάσα πάει. Ούτε να κουνήσω το δαχτυλάκι μου δεν πρόλαβα, έμεινα εκεί με σταυρωμένα χέρια την ώρα που εκείνη έφευγε ολομόναχη μες στη νύχτα και εξαφανιζόταν. Και τώρα στέλνω εσένα σε μια ιδιαίτερα επικίνδυνη αποστολή... Θα ήθελα όλα να γίνουν όπως πρέπει. Δυστυχώς, όμως, προς το παρόν δεν μπορώ να βρω άλλο τρόπο να κάνουμε τη δουλειά μας. Μόνο να σου προσφέρω κάτι χειροπιαστό, μίαν αμοιβή ας πούμε».

Η Αομάμε την άκουγε προσεκτικά, χωρίς να μιλάει.

Όσο η Κυρία έμενε σιωπηλή, ακουγόταν καθαρά το τιτίβισμα ενός πουλιού έξω από το παράθυρο. Κελάηδησε για λίγη ώρα κι ύστερα έφυγε γι' αλλού.

«Πρέπει να τον *κανονίσουμε* πάση θυσία», τόνισε η Αομάμε. «Αυτό μετράει περισσότερο προς το παρόν. Σας ευχαριστώ ει-

λικρινά που μου δίνετε τόση αξία. Ίσως να το ξέρετε ήδη, αλλά έχω ξεκόψει από τους γονείς μου για κάποιους λόγους. Κι εκείνοι, για τους δικούς τους λόγους, με εγκατέλειψαν όταν ήμουν μικρή. Δε μου έμενε παρά να προχωρήσω ολομόναχη στη ζωή μου, χωρίς την αγάπη των φυσικών γονιών μου. Για να επιβιώσω, χρειάστηκε να προσαρμόσω τα συναισθήματά μου σ' αυτό το πλαίσιο. Δεν ήταν εύκολο. Πολλές φορές ένιωσα σαν σκουπίδι, άχρηστη, ασημαντη, μαρφή. Οπότε, νιώθω ευγνωμοσύνη για τα συναισθήματα που τρέφετε για μένα. Δυστυχώς, είναι λιγάκι αργά ν' αλλάξω τρόπο σκέψης και ζωής. Με τη μικρή Τσουμπάσα όμως είναι αλλιώς. Εκείνη θα μπορέσει να σωθεί. Μην το βάζετε κάτω με την πρώτη δυσκολία. Προσπαθήστε να ξαναφέρετε πίσω το κορίτσι, μην απελπίζεστε».

Η Κυρία κούνησε το κεφάλι της. «Μάλλον δεν εκφράστηκα σωστά. Και βέβαια δεν παραιτούμαι από την υπόθεση της Τσουμπάσα. Ό,τι κι αν γίνει, θα κάνω τα αδύνατα δυνατά να την ξαναφέρω πίσω. Όπως βλέπεις όμως, τώρα είμαι φοβερά κουρασμένη. Με έχει καταβάλει η έντονη συναίσθηση της αδυναμίας μου, το γεγονός ότι δεν κατάφερα να τη βοηθήσω. Θα μου πάρει λίγο χρόνο ώσπου να ξαναβρώ την ενέργειά μου. Ή μπορεί λόγω της ηλικίας μου να μην την ξαναβρώ ποτέ πια».

Η Αομάμε σηκώθηκε από τον καναπέ και πήγε κοντά της. Κάθισε στο μπράτσο της πολυθρόνας και της έσφιξε το λεπτό, λείο και κομψό χέρι της.

«Είστε μία απίστευτα δυναμική γυναίκα», της είπε. «Είστε το πιο δυνατό άτομο που ξέρω και θα συνεχίσετε να ζείτε έτσι, εξίσου δυνατή. Τώρα περνάτε απλώς μια φάση απογοήτευσης και κούρασης. Καλύτερα να πλαγιάσετε και να ξεκουραστείτε. Μόλις ξυπνήσετε, θα 'χετε ξαναβρεί τον παλιό καλό σας εαυτό, είμαι σίγουρη».

«Σ' ευχαριστώ», απάντησε η Κυρία και έσφιξε το χέρι της Αομάμε. «Σίγουρα ένας υπνάκος θα μου κάνει καλό».

«Εγώ λέω να πηγαίνω σιγά σιγά», πρόσθεσε η Αομάμε. «Περιμένω να με ειδοποιήσετε. Θα ετοιμάσω τα πράγματά μου. Αν και δεν έχω πολλές αποσκευές».

«Μην πάρεις πολλά πράγματα μαζί σου. Ό,τι χρειαστείς, θα το φροντίσω αμέσως εγώ».

Η Αομάμε άφησε το χέρι της Κυρίας και σηκώθηκε. «Καλή σας νύχτα. Σίγουρα όλα θα πάνε μια χαρά».

Η Κυρία κούνησε το κεφάλι της. Μετά, έτσι όπως ήταν καθισμένη στην πολυθρόνα της, έκλεισε τα μάτια της. Η Αομάμε έριξε άλλη μια ματιά στη γυάλα με τα χρυσόψαρα, μύρισε τα κρινά και βγήκε από το ψηλοτάβανο σαλόνι.

Στην είσοδο την περίμενε ο Ταμάρου. Η ώρα είχε πάει πέντε το απόγευμα, αλλά ο ήλιος έλαμπε ακόμη ψηλά, με αμείωτη ένταση. Τα καλογουαλισμένα –όπως πάντα– μαύρα κόρντοβαν παπούτσια του Ταμάρου αντανακλούσαν εκτυφλωτικά το φως του ήλιου. Ένα τσούρμο άσπρα καλοκαιριάτικα σύννεφα είχαν μαζευτεί σε μια γωνιά του ουρανού, λες και δεν ήθελαν να μπουν εμπόδιο στον ήλιο. Το τέλος της εποχής των βροχών αργούσε πολύ ακόμη, τελευταία όμως έκανε συνέχεια κάτι μέρες που θύμιζαν μεσοκαλόκαιρο. Τα τζιτζίκια τραγουδούσαν στις φυλλωσιές του κήπου. Το τραγούδι τους δεν είχε δυναμώσει αρκετά ακόμη, ακουγόταν μάλλον υποτονικά, έδινε όμως αναμφίβολα μια καλοκαιρινή νότα. Ο μηχανισμός του κόσμου συνέχιζε να δουλεύει κανονικά, χωρίς την παραμικρή αλλαγή. Τα τζιτζίκια τραγουδούσαν, τα καλοκαιρινά σύννεφα διέσχιζαν τον ουρανό, τα παπούτσια του Ταμάρου λαμποκοπούσαν πεντακάθαρα. Για κάποιο ανεξήγητο λόγο όμως η Αομάμε τα έβλεπε όλα με καινούργιο μάτι. Με θαυμασμό δηλαδή που ο κόσμος εξακολουθούσε να κινείται όπως πάντα.

«Ταμάρου», έκανε η Αομάμε, «μπορώ να σου πω; Έχεις δυο λεπτά;»

«Αν έχω λέει», αποκρίθηκε ο Ταμάρου. Η έκφρασή του δεν άλλαξε. «Αφού ένα κομμάτι της δουλειάς μου είναι να σκοτώνω την ώρα μου». Κάθισε σε μία από τις πολυθρόνες του κήπου, έξω από την είσοδο. Η Αομάμε κάθισε δίπλα του. Πάνω τους έπεφτε ο δροσερός ίσκιος του γείσου που έκρυβε τον ήλιο. Την τύλιξε η μυρωδιά του φρέσκου χορταριού.

«Ήρθε το καλοκαίρι τελικά», σχολίασε ο Ταμάρου.

«Βγήκαν και τα τζιτζίκια», πρόσθεσε η Αομάμε.

«Φέτος μου φαίνεται πως βγήκαν νωρίτερα. Σε λίγο δε θα μπορείς να σταθείς από τη φασαρία. Θα μας ξεκουφάνουν! Όπως το βουητό από τους Καταρράκτες του Νιαγάρα, που έφτανε στην πόλη όπου έμενα, εκεί κοντά. Ακουγόταν σαν ένα εκατομμύριο τζιτζικιάκια στο αυτί σου, να σε τριβελίζουν από το πρωί ως το βράδυ ασταμάτητα».

«Ωστε πήγες στους Καταρράκτες του Νιαγάρα!»

Ο Ταμάρου κούνησε το κεφάλι του. «Η πιο πληκτική πόλη στον κόσμο. Έμεινα εκεί τρεις ολόκληρες μέρες μόνος μου, παρ'ότι με το βουητό του καταρράκτη και τίποτα παραπάνω. Ούτε βιβλίο δεν μπορούσα να διαβάσω!»

«Και τι πήγες να κάνεις τρεις μέρες μόνος σου στον Νιαγάρα;»

Ο Ταμάρου δεν απάντησε στην ερώτησή της. Μόνο ανασήκωσε ελαφρά τους ώμους του.

«Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη».

Ο Ταμάρου παραξενεύτηκε. Δεν είχε την Αομάμε για τύπο που ζητούσε χάρες.

«Κοίτα», συνέχισε, «δεν είναι μια συνηθισμένη χάρη. Μη με παρεξηγήσεις».

«Δεν ξέρω αν περνάει από το χέρι μου, αλλά πες μου πάντως τι θες. Πώς να το κάνουμε, θα ήταν μεγάλη αγένεια να μην ακούσω τι χάρη μου ζητάει μια κυρία!»

«Χρειάζομαι ένα περιστροφό», δήλωσε η Αομάμε χωρίς περιστροφές. «Να χωράει στην τσάντα μου. Και να μην κλοτσάει πολύ, αλλά να είναι ισχυρό και αξιόπιστο. Όχι καμιά φιλιππινέζικη απομίμηση. Αν το χρειαστώ, θα το κάνω μια κι έξω. Μία σφαίρα μου αρκεί».

Έπεσε σιωπή. Όσο κρατούσε, ο Ταμάρου δεν τράβηξε ούτε στιγμή τα μάτια του από την Αομάμε. Το βλέμμα του δεν κινήθηκε ούτε ένα χιλιοστό.

Μετά μίλησε αργά, λες και ήθελε να την κάνει να τον προσέξει καλά: «Το ξέρεις ότι στη χώρα μας απαγορεύεται η κατοχή όπλου από απλούς πολίτες, σωστά;»

«Και βέβαια».

«Σ' το λέω για να εξηγούμαστε: δεν έχω κατηγορηθεί ποτέ για εγκληματική πράξη», τόνισε ο Ταμάρου. «Για να σ' το θέσω διαφορετικά, δεν έχω φάκελο στην αστυνομία. Τώρα, ενδέχεται να οφείλεται και στο γεγονός ότι η δικαιοσύνη έχει κάνει τα στραβά μάτια σε ορισμένες περιπτώσεις, δεν αντιλέγω. Όμως, όσον αφορά το μητρώο, είμαι ένας νομοταγής πολίτης. Έντιμος, αθώος, αστιγματίστος. Ναι μεν γκέι, αλλά αυτό δεν αντίκειται στη νομοθεσία. Πληρώνω τους φόρους μου μέχρι το τελευταίο πενηνταράκι και ασκώ ανελλιπώς τα εκλογικά μου δικαιώματα – αν και κανένας απ' όσους ψήφισα δεν έχει εκλεγεί ούτε για δείγμα. Έχω πληρώσει όλα τα πρόστιμα παράνομης στάθμευσης εμπρόθεσμα και τα τελευταία χρόνια δε μ' έχουν σταματήσει για υπέρβαση ορίου ταχύτητας ούτε μία φορά. Είμαι εγγεγραμμένος στα μητρώα της Εθνικής Ασφάλισης Υγείας. Πληρώνω τη συνδρομή μου στο ΝΗΚ με πάγια εντολή στην τράπεζα και έχω δύο πιστωτικές κάρτες: American Express και Mastercard. Δε σκοπεύω να το κάνω άμεσα, αλλά αν ποτέ χρειαστεί, πιστεύω πως θα μου δώσουν τριακονταετές στεγαστικό δάνειο με κλειστά τα μάτια. Χαίρομαι αφάνταστα μόνο και μόνο με τη σκέψη πως βρίσκομαι σε αυτή τη θέση. Εσύ λοιπόν απευθύνεσαι σε έναν από τους πολίτες που αποτελούν –χωρίς υπερβολή– ακρογωνιαίο λίθο της κοινωνίας και του ζητάς να σου βρει ένα περιττό. Αντιλαμβάνεσαι τι κάνεις;»

«Γι' αυτό ακριβώς σου είπα να μη με παρεξηγήσεις».

«Μάλιστα, το άκουσα».

«Με το συμπάθιο δηλαδή, αλλά εκτός από σένα το μυαλό μου δεν πάει και σε πολλούς άλλους που θα μπορούσαν να με βοηθήσουν».

Ο Ταμάρου έβγαλε ένα σύντομο και πιχτικό ήχο από το λαιμό του. Θα μπορούσε κάλλιστα να εκληφθεί ως καταπιεσμένος αναστεναγμός. «Εστω ότι μπορώ να σε εξυπηρετήσω. Η κοινή λογική όμως θα μου υπαγόρευε την εξής ερώτηση: Ποιος ο στόχος;»

Η Αομάμε έβαλε το δείκτη στον κρόταφό της. «Αυτός...»

Ο Ταμάρου έμενε για λίγο να κοιτάζει ανέκφραστος το δά-

χτυλό της. «Οπότε, η επόμενη ερώτηση πρέπει να είναι: Και ποιος ο λόγος;»

«Ο λόγος είναι πως ενώ δε φοβάμαι το θάνατο, τρέμω μη πέσω στα χέρια κάποιας συμμορίας. Όχι πως στη φυλακή θα 'ταν καλύτερα, αλλά θα την άντεχα μπροστά στην προοπτική των βασανιστηρίων που θα υποστώ στα χέρια μιας κλίμας αγνώστων. Κι ούτε θέλω να δώσω ονόματα, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ».

«Νομίζω πως ναι».

«Ούτε σε κάποιον άνθρωπο θα ρίξω λοιπόν, ούτε τράπεζα θα ληστέψω. Οπότε, δε χρειάζομαι τίποτα υπερβολικό όπως, ας πούμε, ένα εικοσάσφαιρο ημιαυτόματο. Καλύτερα ένα μικρό και συμπαγές όπλο, να μην “κλοτσάει” κιόλας».

«Το θέμα λύνεται και μ' ένα χάπι. Πιο πρακτικό από το να ψάχνεις για όπλο».

«Ωσπου να το βγάλεις και να το καταπιείς, πέταξε το πουλάκι. Πριν προλάβω να δαγκώσω την κάψουλα, μπορεί κάποιος να χώσει τη χερούκλα του στο στόμα μου, να μου την πάρει και να με ακινητοποιήσει. Άμα τον κρατήσω όμως μακριά με την κάννη στραμμένη πάνω του, θα μπορέσω στο μεταξύ να κάνω τη δουλειά μου».

Ο Ταμάρου το σκέφτηκε για λίγο, με το δεξί του φρύδι ελαφρά ανασηκωμένο.

«Πάντως, εγώ δε θα 'θελα να σε χάσω», της είπε. «Γιατί σε βρίσκω μάλλον συμπαθή. Σε προσωπικό επίπεδο εννοώ».

Η Αομάμε χαμογέλασε ελαφρά. «Συμπαθή για γυναίκα δηλαδή;»

Ο Ταμάρου της απάντησε χωρίς ν' αλλάξει την έκφρασή του: «Γενικά δεν τρέφω και πολλές συμπάθειες. Είτε πρόκειται για γυναίκες είτε για άντρες είτε ακόμη και για σκυλιά».

«Το φαντάζομαι», αποκρίθηκε η Αομάμε.

«Την ίδια στιγμή όμως για μένα μετράει πάνω απ' όλα η σωματική ακεραιότητα και η ψυχική υγεία της Κυρίας. Σ' αυτό το θέμα είμαι, πώς να το πω, επαγγελματίας».

«Ούτε συζήτηση».

«Από αυτή την άποψη λοιπόν, άσε λίγο να δω τι μπορώ να

κάνω. Δε σου εγγυώμαι τίποτα. Ενδέχεται όμως να βρω κάποιον γνωστό που θα μπορούσε να σε εξυπηρετήσει. Το ζήτημα είναι εξαιρετικά λεπτό, όχι σαν να αγοράζεις μια ηλεκτρική κουβέρτα με αντικαταβολή, ας πούμε. Μπορεί και να μου πάρει καμιά βδομάδα να σου απαντήσω».

«Κανένα πρόβλημα», απάντησε η Αουάμε.

Ο Ταμάρου μισόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε τη συστάδα των δέντρων απ' όπου έρχονταν οι φωνές των τζιτζικιών.

«Μακάρι να πάνε όλα καλά. Θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου – μέσα σε λογικά πλαίσια».

«Σ' ευχαριστώ. Αυτή θα είναι μάλλον και η τελευταία μου δουλειά. Μπορεί και να μην ξαναϊδωθούμε ποτέ».

Ο Ταμάρου άνοιξε στο πλάι και τα δυο του χέρια και έστρεψε τις παλάμες του στον ουρανό, σαν άνθρωπος στη μέση της ερήμου που προσδοκά να βρέξει. Έμεινε όμως σιωπηλός. Οι μεγάλες παχιές παλάμες του, πληγιασμένες σε διάφορα σημεία, έμοιαζαν πιο πολύ με εξαρτήματα ενός βαριού μηχανήματος παρά με μέρη ανθρώπινου σώματος.

«Δε συμπαθώ τους αποχαιρετισμούς», είπε ο Ταμάρου. «Ούτε καν τους γονείς μου δεν πρόφτασα να αποχαιρετήσω».

«Έχουν πεθάνει;»

«Ζουν, πέθαναν, ιδέα δεν έχω. Γεννήθηκα στη Σαχαλίνη, ένα χρόνο πριν τελειώσει ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Τα νότια εδάφη του νησιού –τότε το έλεγαν Καράφουτο– ήταν στην επικράτεια της Ιαπωνίας. Το καλοκαίρι του 1945 καταλήφθηκαν από τον σοβιετικό στρατό, που πήρε τους γονείς μου αιχμαλώτους. Είχα ακούσει πως ο πατέρας μου εργαζόταν στις λιμενικές εγκαταστάσεις. Οι περισσότεροι αιχμάλωτοι που ήταν Ιάπωνες πολίτες επαναπατρίστηκαν αρκετά σύντομα, αλλά οι γονείς μου δεν κατάφεραν να φύγουν μαζί τους γιατί ήταν Κορεάτες. Τους είχαν στείλει στη Σαχαλίνη ως εργάτες. Η ιαπωνική κυβέρνηση αρνήθηκε να τους πάρει, γιατί μετά την ήττα της Ιαπωνίας όσοι είχαν γεννηθεί στην κορεατική χερσόνησο έπαψαν να θεωρούνται υπήκοοι της Αυτοκρατορίας. Μιλάμε για μια φοβερή ιστορία. Η ιαπωνική κυβέρνηση δεν τους έδειξε την παραμικρή συμπάθεια. Οι γονείς μου,

αν ήθελαν, μπορούσαν να πάνε στη Βόρεια Κορέα, όχι όμως στη Νότια, γιατί δεν την είχε αναγνωρίσει η Σοβιετική Ένωση. Οι δικοί μου είχαν γεννηθεί στη Νότια Κορέα, σ' ένα ψαροχώρι έξω από την Πουσάν. Δεν ήθελαν να πάνε στο Βορρά. Δεν είχαν κανένα συγγενή ή γνωστό εκεί. Εμένα με παρέδωσαν μωρό σ' ένα ζευγάρι Ιαπώνων που θα περνούσαν τα στενά για να πάνε απέναντι, στο ιαπωνικό νησί Χοκάιντο, για να επαναπατριστούν. Εκείνη την εποχή η Σαχαλίνη είχε έλλειψη από τρόφιμα και ο σοβιετικός στρατός συμπεριφερόταν άθλια στους αιχμαλώτους. Οι γονείς μου είχαν κι άλλα παιδιά, θα δυσκολεύονταν να με αναθρέψουν. Πρέπει να πίστευαν πως αν με έστελναν πρώτο στο Χοκάιντο, θα μπορούσαν να έρθουν να με βρουν μετά εκεί. Ή, ίσως, να βρήκαν την ευκαιρία να με ξεφορτωθούν! Δεν ξέρω λεπτομέρειες. Τέλος πάντων, δεν τους ξανάδα ποτέ. Μάλλον θα έμειναν στη Σαχαλίνη. Αν βέβαια δεν έχουν πεθάνει».

«Θυμάσαι τίποτα από τους γονείς σου;»

«Τίποτα απολύτως. Γιατί ήμουν μόνο ενός έτους και κάτι μηνών όταν αποχωριστήκαμε. Το ζευγάρι των Ιαπώνων στο οποίο με εμπιστεύτηκαν με κράτησε για λίγο κοντά του, μετά όμως με παρέδωσε σ' ένα ορφανοτροφείο. Ήταν κάπου έξω από το Χακοντάτε, πάνω στα βουνά, στην άλλη άκρη του νησιού, ακόμη πιο μακριά από τη Σαχαλίνη. Ούτε κι εκεί δεν είχαν περιθώρια να με περιθάλλουν εσαεί. Τη διεύθυνση του ιδρύματος την είχε μια καθολική οργάνωση και τα πράγματα εκεί ήταν πολύ σκληρά. Με τόσες χιλιάδες ορφανά ύστερα από τον πόλεμο, το φαγητό και η θέρμανση δεν επαρκούσαν. Χρειάστηκε να κάνω πολλά και διάφορα για να επιζήσω», εξήγησε ο Ταμάρου, ρίχνοντας μια ματιά στην ανάστροφη της παλάμης του. «Πάνω εκεί έγινε και κάποια τυπική πράξη υιοθεσίας κι έτσι πήρα τη γιαπωνέζικη υπηκοότητα και το όνομα Κεν-Ίτσι Ταμάρου. Το πραγματικό μου επίθετο είναι Παρκ. Αλλά υπάρχουν τόσοι Παρκ στην Κορέα όσα τα άστρα στον ουρανό».

Η Αομάμε και ο Ταμάρου, καθισμένοι πλάι πλάι, απορροφήθηκαν από το τραγούδι των τζιτζικιών.

«Πρέπει να πάρεις ένα άλλο σκυλί», πρότεινε η Αομάμε.

«Και η Κυρία το ίδιο λέει, επειδή το σπίτι χρειάζεται καινούργιο φύλακα. Δε μου πάει όμως με τίποτα να το κάνω».

«Σε καταλαβαίνω, αλλά πρέπει. Θα μου πεις ποια είμαι εγώ που δίνω συμβουλές...»

«Πιστεύω ότι θα το κάνω τελικά», αποκρίθηκε ο Ταμάρου. «Θα χρειαστούμε ένα εκπαιδευμένο σκυλί. Θα πάω το συντομότερο σε κάποιον εκτροφέα».

Η Αομάμε έριξε μια ματιά στο ρολόι της και σηκώθηκε. Ο ήλιος αργούσε να δύσει, αλλά ήδη μία αλλαγή διαφαινόταν στον ουρανό: ένας διαφορετικός τόνος του μπλε είχε αναμειχτεί στο γαλάζιο. Η επήρεια του σέρι δεν είχε φύγει εντελώς. *Αραγε, η Κυρία κοιμάται ακόμη;*

«Ο Τσέχοφ», είπε ο Ταμάρου καθώς σηκωνόταν αργά, «λέει πως αν ένα όπλο εμφανιστεί στην αφήγηση, τότε οφείλει να εκπυρσοκροτήσει».

«Που σημαίνει;»

Ο Ταμάρου στάθηκε αντικριστά της καθώς μιλούσε. Δεν την περνούσε παραπάνω από μερικά εκατοστά στο ύψος. «Σημαίνει να μη βάζεις περιττά σκηνικά αντικείμενα στην αφήγηση. Αν εμφανίσεις ένα όπλο, τότε πρέπει να το βάλεις να εκπυρσοκροτήσει. Ήθελε να κρατά την πεζογραφία καθαρή από άχρηστα διακοσμητικά στοιχεία».

Η Αομάμε ίσωσε το μανίκι του φορέματός της και πέρασε την κρεμαστή τσάντα της στον ώμο. «Κι εσύ ανησυχείς γι' αυτό: ότι από τη στιγμή που θα βγει στο προσκήνιο ένα όπλο πρέπει να εκπυρσοκροτήσει;»

«Ναι, αν το δω από τη σκοπιά του Τσέχοφ».

«Και σκέφτεσαι πώς θα γίνει να μη μου το προμηθεύσεις».

«Τα όπλα είναι επικίνδυνα και παράνομα. Και ο Τσέχοφ ένας αξιόπιστος συγγραφέας».

«Εδώ όμως δεν πρόκειται για πεζογράφημα αλλά για τον πραγματικό κόσμο».

Ο Ταμάρου μισόκλεισε τα μάτια του και κοίταξε για λίγο την Αομάμε έντονα. Μετά είπε αργά:

«Ποιος ξέρει;»

Τα χάρτινα φεγγαράκια χρειάζεται να τα πιστέψεις (λιγάκι αλλά παράφορα) για να γίνουν όλα αληθινά. Έτσι όπως ενσαρκώνονται και αγιάζουν ο έρωτας, η αγάπη, το νόημα. Έτσι όπως ενανθρωπίζεται το Φως. Η όπως ανατέλλουν τα χάρτινα φεγγάρια στην Πόλη των γάτων, σ' αυτή την απροσδιόριστη δεκαετία, στην αρχέγονη εποχή που είναι το 1Q84, η γιαπωνέζικη και παγκόσμια χρονιά του πιο μεγάλου ερωτηματικού. Της μεγάλης Απορίας. Του μεγάλου Κενού.

Η Αοράμε και ο Τένγκο αναζητούν απεγνωσμένα ο ένας τον άλλο, για να γεμίσουν με έρωτα το κενό του πλανήτη, να πλουτίσουν με έρωτα την απορία και τη ζητιανιά του εαυτού τους.

Ξένοι σκοποί και προορισμοί γραμμένοι με σπρέι στον υπόγειο, ο φόνος, η εκδίκηση, η τιμωρία, ένας συγγραφέας-φάντασμα, μια ανήλικη ύφη, η συνουσία ως μετουσίωση, μεταφορά στον ίδιο πάντα τόπο, στο χρονότοπο της συνάντησης. Στο χρονότοπο ενός αδέατου φιλιού.

Το πολυσυζητημένο manga opus του Μουρακάμι συνιστά ένα πρωτοφανές αφηγηματικό ξεφάντωμα, ένα πανηγύρι λέξεων, εικόνων, αισθήσεων και, όταν τελειώνει η φαντασμαγορία, αυτό που μένει δεν είναι παρά μια απλούστατη –και γι' αυτό ασύλληπτα συναρπαστική– ιστορία αγάπης, ένα ερωτικό παραμύθι που συνοψίζεται στο αφοπλιστικό, παράφορο, λυτρωτικό κράτημα των χεριών.

Ενώ ο καθένας μπορεί να πει μια ιστορία που να μοιάζει με όνειρο, μόνο ένας μεγάλος καλλιτέχνης, όπως ο Μουρακάμι, μπορεί να μας κάνει να αισθανθούμε ότι ονειρευόμαστε στ' αλήθεια.

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11367

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ